RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 73.526 van 7 mei 1998
in de zaak A. 51.490/VII-15.769.

In zake : de n.v. COMECO,
die woonplaats kiest bij
Advocaat W. SLOSSE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Amerikalei 73

tegen :

1. de Vlaamse Milieumaatschappij,
2. het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,

die woonplaats kiezen bij
Advocaat S. LIBEER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Sint-Michielslaan 55/10.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. COMECO op 27 april 1993 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "de aanslag in de heffing ter bescherming van de oppervlaktewateren voor het aanslagjaar 1991 volgens het aanslagbiljet van het jaar 1991, artikel 00273";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 2 juni 1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 29 december 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. FAES die, loco Advocaat W. SLOSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat S. LIBEER, die verschijnt voor de verwerende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1.1. Overwegende dat de verwerende partijen in hun memorie van antwoord opwerpen dat de Raad van State onbevoegd is om van voorliggend geschil kennis te nemen, omdat artikel 35terdecies, § 5, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging voor de betwistingen inzake de heffingen, de gewone rechtbank, nl. de rechtbank van eerste aanleg, als enige bevoegde rechter aanwijst;

1.2. Overwegende dat de verzoekende partij hierop in haar memorie van wederantwoord repliceert,
ten eerste, dat de door de verzoekende partij ingeroepen bepaling niet meer toepasselijk is ten gevolge van een decreet van 25 juni 1992,

ten tweede, dat ook binnen het raam van bedoelde decreetbepaling de Raad van State bevoegd is voor een geschil als het voorliggende, en,
ten derde, dat die wetsbepaling ongrondwettig is;

1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie nog aanvoert :

> "De auditeur stelt in zijn verslag dat het beroep moet worden verworpen omdat het niet ressorteert onder de bevoegdheden die door art. 14 Wet Raad van State aan de Raad van State werden toegewezen;
> De auditeur verwijst hiervoor naar het arrest NV BEKAERT nr. 53.908 van 21 juli 1995, waarbij de Raad van State een exceptie van onbevoegdheid gegrond heeft verklaard in een zaak waarin de nietigverklaring gevorderd wordt van de beslissing van de VMM waarbij het bezwaarschrift van de verzoekende partij tegen de milieuheffing verworpen werd; Klaarblijkelijk was i.v.m. deze zaak doorslaggevend het feit dat het woord 'bijdragen' is komen te vervangen waarvan sprake in art. 25, § 1, Wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewater tegen verontreiniging door 'heffing op de waterverontreiniging', zodat dergelijke geschillen tot de bevoegdheid van de Burgerlijke Rechtbanken zijn blijven behoren;
> Verzoekende partij kan met deze stellingname niet akkoord gaan;
> Art. 25 is overeenkomstig art. 32 bis niet van toepassing in het Vlaamse Gewest;
> Dit art. 25 (dat deel uitmaakte van het hoofdstuk 'waterzuiveringsmaatschappijen') handelde ook niet over de heffing of over enige belasting, maar over bijdragen, die moesten begrepen worden als retributies;
> Daarenboven is er geen enkele decreetstekst die uitdrukkelijk of impliciet het woord 'bijdragen' heeft vervangen door 'heffing' in art. 25";

2.1. Overwegende dat artikel 25, § 1, van de wet van 26 maart 1971, luidt als volgt :

> "Artikel 25, § 1 : De geschillen tussen een waterzuiveringsmaatschappij en een instelling of onderneming over geldsommen die hetzij wegens intekening op het maatschappelijk kapitaal of op een latere kapitaalverhoging, hetzij als bijdragen of als verzuimsrente verschuldigd zijn, behoren tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken";

2.2. Overwegende dat dit artikel nog steeds deel uitmaakt van de wet van 26 maart 1971; dat er voor het Vlaamse Gewest echter van "afgeweken" wordt; dat eensdeels bij artikel 58 van het decreet van 12 december 1990 betreffende het bestuurlijk beleid "in afwijking van de artikelen 8 tot en met 32" van de wet van 26 maart 1971 voor het Vlaamse Gewest de Vlaamse Milieumaatschappij wordt opgericht, die de "waterzuiveringsmaatschappij" waarvan sprake in het overgeschreven artikel 25, § 1, is komen vervangen; dat anderdeels bij artikel 69 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 "in afwijking van de artikelen 8 tot en met 32" van de wet van 26 maart 1971, een "heffing op de waterverontreiniging" wordt ingevoerd, die de "intekeningen" en de "bijdragen" waarvan sprake in het overgeschreven artikel 25, § 1, is komen vervangen;

2.3. Overwegende dat gesteld dat het Vlaamse Gewest bevoegd was om ook van artikel 25, § 1, "af te wijken" in zoverre aldaar de rechterlijke macht bevoegd wordt verklaard, vastgesteld moet worden dat het dat ten tijde van het instellen van voorliggende vordering niet heeft gedaan;

2.4. Overwegende dat de bevoegdheidsregeling van artikel 25, § 1, overdraagbaar is op de geschillen omtrent de milieuheffingen die de "intekeningen" en de "bijdragen" waarvan sprake in artikel 25, § 1, zijn komen vervangen; dat, immers, ten aanzien van de vervuilende bedrijven de fundamentele wijziging bestaat in "het niet meer beperkt houden van de bijdrage- of heffingsplicht tot uitsluitend de ondernemingen die in openbare riool loosden" (Gedr. St., Vl. Raad, 424 (1990-1991) - nr. 7, 5, commissieverslag); dat een wijziging van die aard niet ook maar een vermoeden wekt dat de Raad van State de plaats van de burgerlijke

rechter zou hebben ingenomen; dat daarbij nog twee zaken bedacht moeten worden : ten eerste, bij de invoering van artikel 25, § 1, lijkt de wetgever niet eens gedacht te hebben aan de mogelijkheid dat de Raad van State bevoegd zou zijn, de bedoeling blijkt geweest te zijn "de burgerlijke rechtbanken bevoegd te maken en de bevoegdheid van de handelsrechtbanken voor sommige gevallen te vermijden" (Gedr. St., Senaat, 1966-1967, nr. 321, 30, commissieverslag); ten tweede, de algemene strekking van de wetgeving is dat voor geschillen over individuele fiscale beslissingen de rechterlijke macht en niet de Raad van State bevoegd is gemaakt; dat de exceptie gegrond is;

3. Overwegende dat verzoekster er terecht op wijst dat de eerste verwerende partij de Raad van State als één der instanties waarbij tegen het bestreden besluit in rechte kan worden opgetreden, heeft aangeduid; dat het dan ook gepast voorkomt de kosten ten laste van deze partij te leggen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de eerste verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven mei 1900 achtennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **M.-R. BRACKE.**